

Zsidó arcképcsarnok – 12. rész:

(A 9. részt a 2010/18-as lap-számban közölte az Európai Idő!)

A Ktartás.hu feleleveníti szellemi elődjének, a Fiala Ferenc által szerkesztett legendás Összetartásnak egy 1944 nyarán közölt sorozatát. Minden héten bemutatunk egy olyan zsidó típust, amelyet mindannyian ismerhetünk, hiszen utcán, strandon, színházban, televízióban, kávéházban találkozhatunk ezekkel az alakokkal; reméljük, hogy a közeljövőben végleg eltűnnek városainkból, községeinkből ezek az alakok, akik nemcsak hogy magyarok nem tudtak lenni, hanem bebizonyították, hogy az ő érdekük s az ő célkitűzésük merőben ellenkezik a magyarság érdekeivel és célkitűzéseivel.

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy a sorozat írásai 1944 nyarán készültek, azokban a hónapokban, amikor úgy tűnt, hogy Magyarország végre megszabadul a zsidó metelytől. A cikkek is ebben a szellemben íródtak, így értelmezhetők.

Lássuk a 12. részt!

FORRÁS: Ktartás.hu

A leánykereskedő

"Ősi foglalkozást űz. Kereskedelmet. Igaz, leányokkal kereskedik. De hiszen ezek a szerencsétlen teremtmények, akik

a karmai közé kerülnek, egyáltalán egyik keresztények. Tehát a

Talmud szerint nem követ el készítek a „talajt”. Hiszen a semmiféle bűnt. Hiszen ez az izraeli „vallásos könyv” a legjainak” más céljuk sem volt, jobb esetben, mint barmokat csak ez. Azért közölték rakás-szám a fényképeket a Rio de Janeiroban, Kalkuttában, Alexandriában, Londonban, New Yorkban, Buenos Airesben szereplő „magyar” nagyságokról, akik fajtestvérek voltak. Aki-kávéházakba, mulatókba, bárókba jár. Ott talál áldozatokra is. Nincs az a csinos, fiatal lány, aki elkerülné a figyelmét. Mindjárt igyekszik megkörnyékezni. Nagy rutinnal, szép szavakkal, ajándékkal, pénzzel. Mindegy. Az esztendő nem számít, hiszen százszorosan megkeresi. Remek szerződést ajánl. Távoli metropolisokat emleget, fényképeket mutat. Megcsillogtatja a sikert, az anyagi függetlenséget, az anyagi függetlenséget fényes bábait az áldozat szemé előtt.

Jól jövedelmező foglalkozása van és ehhez már hozzátartozik az is, hogy „társadalmi életet” éljen. Tehát nagyszerűen öltözködik. Éttermekbe, kávéházakba, mulatókba, bárókba jár. Ott talál áldozatokra is. Nincs az a csinos, fiatal lány, aki elkerülné a figyelmét. Mindjárt igyekszik megkörnyékezni. Nagy rutinnal, szép szavakkal, ajándékkal, pénzzel. Mindegy. Az esztendő nem számít, hiszen százszorosan megkeresi. Remek szerződést ajánl. Távoli metropolisokat emleget, fényképeket mutat. Megcsillogtatja a sikert, az anyagi függetlenséget, az anyagi függetlenséget fényes bábait az áldozat szemé előtt.

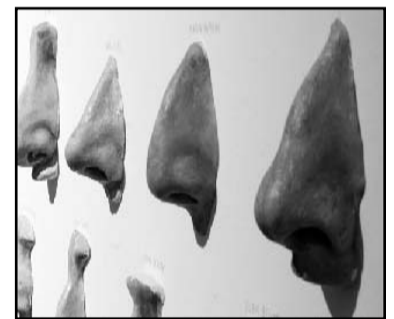
És nehéz ellenállni. Különösen akkor, amikor az egész liberális szellemű zsidó sajtó, neki is letűnt – illetve feltűnt – a leánykereskedés szolgáltatása csillaga...”

(Összetartás)

Napjaink példányai:

Radnai Péter, a Playboy főszerkesztője

Repedezik a hazugság fala?

Az újabban megnyílt (elsősorban orosz) levéltárak adataira alapozva olyan tanulmányok sora lát napvilágot, amelyek átértékelik a múltat, s ezzel részben a magyar katona szerepét is. Ezek a munkák egyelőre csak szűk körben ismertek. Végh Ferenc a honvédség vezérkari főnöke volt: tanulmányát a minisztérium folyóiratában, a Haditechnikában jelentette meg a közelmúltban. (A tábornok is többségében orosz forrásokra, elsősorban Viktor Szuhorovra hivatkozik.)

Ha majd a széles közvélemény előtt is ismertek lesznek ezek az elméletek, nyilván heves vitákat váltanak ki. Beláthatjuk, miért: lényegében a feje tetejére állítják mindazt, amit a világháborúról ismertünk tanulmányaink és olvasmányaink alapján. Vágjunk bele!

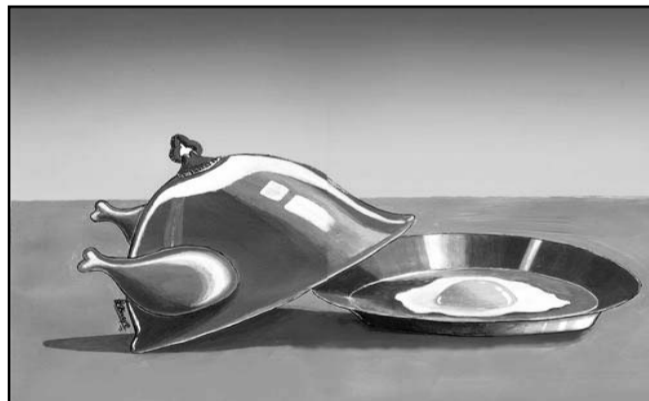
Végh Ferenc az összegyűjtött tények és feltételezések alapján nyilvánvalónak nevezi, hogy a szovjetek a német támadás előtt jelentős hadászati és hadművelési intézkedéseket hoztak, azaz lefordítva: felkészültek egy támadásra Németország és Európa ellen. Sztálin stratégiai célja ugyanis a világorradalom kirobbantása, a kommunizmus világméretű elterjesztése volt, s ennek érdekében a földrész teljhatalmú urává kívánt lenni. Ezt mondta: Európának háborúba kell bonyolódnia - saját semlegességünk megőrzése mellett -, és csak akkor kell a Vörös Hadsereg összevont erejét a mérleg serpenyőjébe dobni. **A Weimacht tehát csak megelőzött egy későbbre tervezett szovjet támadást.** Ezt a hivatásos katona az egymással szemben álló erők mennyiségéből és minőségéből világosan megállapítja. Azaz Hitler 1941. június 22-én indított rohama nem egy (mint ahogyan hatvan éve halljuk) békeszerető fél ellen irányult, hanem egy erősen felfegyverzett, valamely későbbi időpontban szintén agresszorként fellépni szándékozó totalitárius nagyhatalom ellen. Keitel német tábornagy (Nürnbergben kivégezték): „Elhatároztuk, hogy megelőzzük Szovjet-Oroszország támadását...”

1939. augusztus 23.: A Molotov-Ribbentrop paktum

Tehát az új felfogás szerint Sztálin a Molotov-Ribbentrop-

paktum segítségével behajszolta Hitlert a Nyugat elleni háborúba, miközben saját fegyveres erőinek létszámát a meglévő háromszorosára növelte (a cél 3 millió katona hívása volt). A szovjet vezérkar Magyarország elfoglalásával látta elvágathatók Németországot a nyersanyagokban gazdag Balkántól, tehát a tervezett támadás után azonnal megszállás alá kerültünk volna.

Nagyon érdekes a válasz arra is, miért omlott össze teljesen a Szovjetunió védelme a német hadművelet megindulása után. Az orosz újhullámos történészek szerint

mindez a Vörös Hadsereg csendes, senki által nem irányított felkelése volt Sztálin diktatúrája ellen, az ezer kilométer hosszú frontszakaszon ugyanis szovjet katonák százezerszámra adták meg magukat, vagy áltak át német oldalra. Kérdés, mi lett volna a világégés vége, ha Hitler a maga oldalára, és nem maga ellen fordította ezt az elkeseredettséget?

Ami valódi honvédő háborúvá alakulva végül hazánk több évtizedes megszállásához vezetett, és másodrangú európaiakká tett minket a Nyugathoz képest. (fmh.hu)

„Sajnálatos” hír: Elégedetlen hazánkkal a náci vadász központ

A „náci háborús bűnösök” felelősségre vonása kapcsán több más országgal együtt Magyarország is gyenge osztályzatot kapott a Simon Wiesenthal Központtól, amely a 2009 áprilisa és 2010 márciusa közti időszakot értékelte legfrissebb jelentésében.

Efraim Zuroff, a zsidókat üldöző „háborús bűnösök” felkutatásán dolgozó központ izraeli irodájának igazgatója szerint Magyarországot azért értékelték kedvezőtlenül, mert nem vonja felelősségre a Budapesten élő, 1944-ben civilek meggyilkolásáért elítélt Képiró Sándort.

Kanada ugyancsak rossz osztályzatot kapott, mert nem ad ki náciakat akkor sem, ha megfosztja őket kanadai állampolgárságuktól. Először most fordult elő, hogy az Egyesült Államokon kívül még egy állam - Németország - a legjobb, A minősítést kapta a „náci bűnösök” felelősségre vonásáért a Simon Wiesenthal Központtól. A jelentésből az AP amerikai hírgyűjtemény közölt előzetesen részleteket szerdán. (Honvédelem)

2011. 01. 15. szombat. - 10:53 Ktartás.hu

Zsidóság a középkorban

A későbbi Magyarország területén már a Kr. u. első századokban éltek zsidók, ám jelenlétük nem volt folytonos. Kiemelkedő állam- és törvényalkotó királyaink, Szent István (1000-1038), Szent László (1077-1095) és Könyves Kálmán (1095-1116) idején Magyarország befogadta a cseh és német területekről betelepülő, néha menekülő zsidókat. Szent László tiltotta számukra a vegyes házasságot és keresztény szolgák alkalmazását. Zsidók csak kijelölt településeken lakhattak. Ezeket a rendelkezéseket Kálmán is fenntartotta. Míg a 12. századi Itáliában, a francia, angol és német területeken egyre dühödtetbben üldözték, gyakran gyilkolták a zsidókat, addig Magyarországon jobbra zavartalanul élhettek. A 13. század folyamán helyzetük romlott, hiszen eltiltották őket bizonyos gazdasági állások betöltésétől, és megkülönböztető jelet kellett viselniük. A tatárjárást követő újjáépítésben és a széthúzó nemesek ellen folytatott küzdelmében IV. Béla (1235-1270) erősen támaszkodott a zsidókra: 1251-ben kiváltságlevelet adott nekik és királyi védelem alá helyezte őket. Az országépítő Anjou király, Károly Róbert (1308-1342) is igényt tartott a zsidók gazdasági szolgálataira, és védte őket. Fia, Nagy Lajos (1342-1382) azonban vallási buzgalmában kikérgette a zsidókat Magyarországról. Ekkor derült ki, hogy a zsidók kereskedelemben, pénzügyekben játszott szerepe nélkülözhetetlen. Néhány éven belül a király belátta tévedését, és hozzájárult az elűzöttek visszatéréséhez.

Luxemburgi Zsigmond király (1387-1437) állandó pénzzavarral küszködött. Ha anyagi érdekei megkívánták, keményen megszarolta a zsidókat, ám gyakran védelmezte is őket. A 15. század második felében Hunyadi Mátyás (1458-1490) létrehozta a zsidó prefektus (előljáró) országos hatáskörű hivatalát. Élre Mendel Jakabot állította. Mendel mint udvari, királyi tisztségviselő képviselte a zsidóság érdekeit, és felügyelte a király számára fizetendő adók beszedését. Mátyás híres kincstárnoka is zsidónak született, ám megkeresztelkedett, és felvette az Ernuszt János nevet. A király halála után a központi hatalom meggyengült, fokozódott a káosz, és egyes városokban hamarosan fellángolt a zsidógyűlölet. 1494-ben Nagyszombatban felütötte fejét a vérvád, amely szerint a zsidók keresztények vérért használják vallási szertartásaikhoz. A vád alapján több nagyszombati zsidót máglyára vetettek. A széteső ország gyengekező királyai, II. Ulászló (1490-1516) és II. Lajos (1516-1526) nem tudták megvédeni a segítségért hagyományosan az uralkodóhoz forduló zsidókat. Mikor II. Lajos alatt az ország anyagi helyzete katasztrofálissá vált, a budaiak rátámadtak a király alkincstárnokára, a megkeresztelkedett zsidó Szerencsés (Fortunatus) Imrére. Az incidens pogrommá fajult, és a zavargásokat végül a katonaságnak kellett elfojtani.

www.holokausztmagyarorszagon.hu

